

давна преминалите времена. Азъ ща да кажа за себѣ си, мене ми сж твѣрде мили музите, но поцѣкогашъ ми дохожда печална мисаль да да разстана съ тѣхъ.

Кремуций *(на страна)*.

Да видимъ музите доволни ли сж отъ тебе . . .
(Нему) А защо?

Сатрий.

За това . . . между назе да бжде казано . . . музите обитаватъ тамъ, дѣто цѣвти свободата. Тиранете не обичатъ даровете на Аполлона, ако и да му принасятъ жертви. Какво нѣщо е поетътъ? Преди сичко той е истѣлкователь на волята на боговете, възбудитель на смъртните камъ добродѣтель, пазитель на чувствата за прекрасното, — сега той е най-жалкото сжздание. На неговиятъ восторгъ сж наложени окови: той е паяцъ, който забавлява силните, робъ, който е обязанъ да преспива своятъ господинъ отъ безсжница, послѣ тѣлстиятъ обѣдъ. Или хвали Ливия, Сеяна, или — пе пиши. Па и какво говора? и да ги хвалишъ е опасно. Ща да кажатъ: „той подѣлжстението иска да скрие своите зли замисли“, а навремени просто ще да кажатъ: „какво е той захвалилъ настоящето и живите? Той мисли, за тѣхъ . . . а като мисли, то ще и да намисли нѣщо!“ А испитай са да възпѣвашъ старината. . . „той не обича настоящето.“ Не бутай нито старото, нито новото, — воспѣвай ливадите, горите, полските нимфи. . . „А! ще да кажатъ тука, той са отдалечава да не хвали цезарьтъ, дѣто ще да каже той го не обича; той не смѣе да заговори за настоящето, дѣто ще да са каже той са бои да не искаже нѣщо, слѣдователно има нѣщо такава, за което би могле да го накажеме.“ А ако не,